

He mirat aquesta terra

El segon diumenge de març, rapsodes de Palau-solità i Plegamans van oferir un recital de poemes de Salvador Espriu a Puiggraciós. La bona dicció, la música acompanyant, les rimes austeres ens oferiren una tarda de goig espiritual i de millora de l'autoestima pel nostre país.

El recital va tenir diversos punts culminants, per a mi ho van ser els versos de l'*He mirat aquesta terra*, recitats per Miquel Rocabruna. Potser perquè em recordaven els acords llunyans de Raimón, de temps ha oblidats, potser perquè hi redescobria la sàvia combinació de paraules del poeta per descriure la mar i la muntanya, el capvespre i la nit, l'estiu i l'hivern.

La bibliografia ens diu que l'*He mirat...* l'Espriu el va escriure el 1980. I he pensat que calia aprofitar l'oportunitat per mirar novament la nostra terra avui, més de tres dècades després. Quan l'Espriu, que tenia un gran respecte a la mort, ja fa molts anys que ha emprès el camí definitiu des del seu cementiri de Sinera i quan molts d'aquells personatges, icones de la primera transició, ja no hi són.

He recordat els nostres difunts i que caminen amb el Crist cel enllà. He procurat recuperar el seu missatge de saviesa, de despreniment i, sobretot, de bondat i m'he disposat a mirar la meua terra. Ara.

Romanen les constants del paisatge. L'horitzó de la Mediterrània embromada des del turó del castell de marina. La línia de costa repleta de gent i d'urban-

isme, de Barcelona a Blanes, vista des de l'escullera de Mataró. La línia dels cims del primer Pirineu, del Puigmal al Canigó, des de la plana de Vic. La depressió del Vallès, aquest nostre estadi voltat de Montseny i Puiggraciós, Montnegre i Céllecs, on juguem el partit de les nostres vides.

I hi ha gent de tots els pobles i de totes les races del món. Sud-americans, magrebins, sub-saharians, eslaus, procedents del sol naixent, comunitaris, peninsulars, barcelonins i, encara, alguns indígenes. Uns van en cotxes lluents, altres en utilitaris, altres en bicicleta a fer-se el pa de cada dia. Camps verds de blat de primavera, estan conreats per ben pocs pagesos, i el ram de la construcció, suara dominant, ara en absència d'obres per la crisi. Gent que va a buscar la mà amiga de Càritas, i joves i noies a la difícil recerca d'una feina digna.

Els dominadors són més egoistes que mai i persisteix la rauxa, però sobretot els complexos dels catalans de creure'ns inferiors al que som, i els desacords persistents entre els responsables de la polis. Mentrestant els veïns de terra endins, com sempre, omplen la buidor amb la seva aparença de seguretat.

Anava a dir que la nostra terra, havent estat uns anys ufana, torna a ser bruta i pobra com la del primer Espriu. Però no seria just.

Com sempre el Tenes va avall sense pressa, seguint el seu camí ara tractat més curosament. I els ametllers que voregen les feixes de Santa Eulàlia s'han tornat a abillar de flors blanques aquest febrer. I comença a florir la primavera.

Petits ulls desclosos després del bum immobiliari juguen i corren sota els pins del bosc de l'escola. Sap greu de no haver-los sabut deixar un país més endreçat, però el seu somriure ens redimeix de desencerts evidents. I joves de bona fe enarboren la bandera. I veterans de la política municipal dels nostres pobles retornen amb bon humor al pa amb tomàquet per signar la dignitat del nostre país.

Des de la cornisa de Bertí, veiem la vall del Tenes amb tota la seva amplada. El nostre bell tros del país que camina vers la terra promesa.

Lluís Galobart